

Брой 8

октомври, 2008 година

**Издава  
клуб „Журналистика“  
при Общински детски  
център за култура и  
изкуство - Русе**

Вестникът се разпространява безплатно



Посетете сайта на клуба  
<http://ekip101.com>

## Магия

*Михаел Йорданов\**

Тихо на пръсти звездите си лягат,  
славей проплаква на сън,  
тъмно е, месеца още е ярък,  
вятъра шепне в цветята отвън.

В моята стая мелодия тиха,  
някъде в мрака звучи,  
струните как ли сами я откриха,  
с пръстите светли от лунни лъчи?

Музика пак ли сънувам унесен?  
Виолончелото мое кротко мълчи.  
Може би, в мен е магята-песен  
Може би нея сънуваш и ти?

*\*ученик в НУИ „Проф.Веселин  
Стоянов“, Русе*

## Дунав - изящен, неугасим пламък

Дунава е вечен албум, съхранил слънчевите усмивки на хората, които са се докоснали до историите, бягащи развълнувано по течението му. Разноцветни, впиращи се в очите ти вълни, крещят за вечните звездни вечери, изпълнени с доброта. Той е стар - като прахен, забравен от векове сандък, който крие много истини.

Може да бъде и опасен, когато се разсърди. Защо ли? Защото при буря или град хората забравят за него, а той - за да им докаже, че е силен, ги залива. Той, вечният Дунав, пази спомени за битки, владетели, царства, погроми и надежда за освобождение. Белите гълби дори,

разхождайки се по дъждовния кей, си спомнят за Радечки - корабът, потеглил по пътя към свободата!

Той - Дунава има две страни. Бяла и черна. От една страна са вечните обрати, изпълнени с гняв и омраза. От другата - розови дни, вплитащи се ту в ежедневието на човека, ту в най-нежни блянове. Вълните - неописуеми красавици, танцуват валс в реката. Те будят у нас копнежи по красота, но не физическата, а истинската - тази, която ни намира сама.

В палитрата от цветове са включени и различните сезони, в които е описан Дунава. През зимата той е стар, немощен старец, обле-

чен с дебел кожух, наметнат със старо наметало, скитащ се из мрачните нощи. През пролетта той е нежен красавец, оставящ радост след себе си. А през лятото пък е малко момченце, гмуркащо се по цял ден, пригласящо със звънк смях на птиците. През есента е елегантна стара дама, носеща и радост, и тъга в сърцата, защото с есента идва зимата и си отива лятото, даряващо усмивки!

Това е Дунава - един незабравим спомен в сърцата на хората, един неугасим пламък в историята. И най-вече - вечната река!

*Весела Любомирова,  
Клуб „Слово“ при ОБДЦКИ*



*Макар и затрупани с трудни уроци и дълги домашни, някои ученици намериха време за бърза футболна игра сред падналите есенни листа, огрени от може би последните слънчеви лъчи.*

## Параграф 102

Изтече месец и нещо от училище. Отдавна забравихме за входните нива и вече умваме над нови методи за преписване. В същото време в Министерството Вълчев и компания също умват, но над нови закони.

Като едно от нововъведенията е налагането на вечерен час за учениците. Говори се и за оценка на поведението. Така че, ученици, обединявайте се! Нима без бой ще дадем на някого да ни казва до колко часа да се веселим и пиянствуваме из съмнителни барове и дискотеки? Нима някой ще ни отучи от навика да виждаме учителя като „заядлива пенсия“?

Е, искаме или не, това ни чаква. Май ще спрем с безчинствата и ще трябва да се държим като културни европейски ученици. Нека не роптаем срещу нещо, което не знаем. Нека опитаме, може пък и да е за добро.





## До 101 и обратно...

### Защо женските паяци изяждат мъжките



Женските паяци, които изяждат своя партньор, произвеждат повече бебета – и тези бебета са по-силни и поголеми от тези на паяците, пощадили „бащите“, съобщава Ройтерс.

Според твърде любопитното изследване, женските изкавкат, докато копулацията завърши напълно. Очевидно е защо – женската трябва да бъде абсолютно сигурна, че ще снесе яйца, от които да се излюпи поколението.

Едва след това тя си позволява да „изконсумира“ своя брачен партньор, чиято роля във възпроизводството на рода е приключила.

## Светът е голям и спасение дебне отвсякъде...\*

Кръстосвайки русенските улици, ме впечатли един изумителен факт, който уви, колкото е любопитен, толкова е и трагичен. Защо всички хора са си забили очите в земята? Толкова ли са интригуващи разбитите павета и прашасалите обувки на минувачите, та са за предпочитане пред белотата на облаците, мъглата на луната и блясъка на звездите? Да кажем, че по облаци се захласват само патологични шемети като мен, въпреки че дори и аз си понавещавам погледа, докато пресичам, ама чак пък да го забия в земята?! Е, не мога да го разбера това общуване! Вярно е, че чепиците говорят много за човека и все пак светът е голям и спасение дебне отвсякъде, така че да не се ограничаваме само в сферата на вмираната изкуствена кожа, която ни наложи инвазията на чужденци в града ни.

Хората скитат по улиците в търсене на помощ, топлина и вдъхновение, но напук на това игнорират свежата зеленина по улиците, кръска на чайките, уникалната архитектура и щъкащите артистични натури из този микросвят, свеждайки възможностите си за спасение почти до нулата... Защото как

да ти помогне един изкривен дамски ток, опаковка от вафла „Боровец“ или пък някоя застояла локва? Може би в локвата време някакъв шанс за избавление от самотата, сиботата и еснафщината, или пък просто някоя жаба? Все пак съгласете се с мен, мили дами, че ако надигнете поглед, е много по-вероятно да ви смие някой красив чужак на бял кон. Е... мисля, че звучи по-добре от жабок, нали?

### ИЗБОРЪТ НА ДАЛМИ



Разбира се, това не се отнася за хората, които имат фетиш към ходила, но предполагам такива тежки клинични случаи не са чак толкова много в нашия град, така че на всички останали препоръчвам да си измият зъбките, да се усмихнат, да поставят розовите очила и беж навън с високо вирнато носле. Уверявам ви, че няма по-добър начин да се спасите, защото светът е повече от земята, той е голям и висок, едър, мускулист, пъстър, талантлив, щедър и учтив и само тези, които имат очи за ръката, която

той ни подава, оцеляват в него. Стига да погледнем, ще прогледнем, че има в какво да се хванем и то може не просто да ни подпре, а да ни извиси.

Докато не избягаме от общуването, нямаме шанс, защото спасението не дебне в парите, нито в забързаността, нито в суетата, още по-малко в мрачните мисли и наведените погледи. То е в случайно срещната непозната усмивка, в напъните неразцъфнали още пролетни клонки, в дебелата котарак, който те стряска на излизане от контейнера, в странната шапка на някой луд артист, който кръжи около операта, в романтичния звук на френския акордеон, в бебешко розовия цвят на залеза и в още редица налудничави халюцинации на оптимистичната ми натура. Във всички тези нещица, които за жалост вече ни звучат сладникави, наивни, нищожни и безсмислени, се крие **спасението**.

И шансът ни е голям, ако вдигнем очи. Защото и светът е голям. Така че дори и да не гледаш в облаците над мен, погледни поне в мен.

**Кристина Никова**

\*Заглавие на бестселъра на Илия Троянов

## Книга на грешките. Глава: Оценките

В края на първия срок на миналата учебна година се показва още една от недомислиците в образованието ни. Заради Учителските стачки (да, с главна буква), учебният срок продължи горе-долу два месеца. Учебният материал по някои предмети беше само козметично реструктуриран и учениците трябваше да учат до няколко урока за час. Тъй като за всеки предмет си има норма за брой оценки, върху които да се оформя срочната оценка, точно това привлече вниманието на школниците. Изискването по основните предмети, например, е пет оценки...

Да, но този първи срок не беше нормален, а броят оценки не беше намален. Тоест учениците си учеха нормалния учебен материал, трябваше да имат нормалния брой оценки, но имаха двойно по-малко време да се подготвят за всичко това. То и на учителите не им беше лесно, но нали това не са техните оценки. Някои от учениците

в края на тази година щяха да кандидатстват и им трябваша добри оценки.

Заради цялата тази бъркотия, допълвана от педантично подробните проверки на инспекторатите, се наложи използването на „груба сила“ за оцеляване – „пищови“, „картечници“, „гранатомети“, както и сформирането на специални разузнавателни екипи и ударни отряди от прецизно обучени и опитни ученици. Основната цел най-често беше да проникнат в територията на врага (който между другото не се престараваше със защитата), за да разберат задачите от контролните и класната. Ученическото разузнаване пък беше „пуснало корени“ навсякъде и редовно получаваше сводки от вече направилите контролните ученици. Техническите екипи пък се стараяха да усъвършенстват методите за преписване и да измислят нови. Листенцията със ситно изписан шрифт остаряха – вече има надписи по дъските, пишцови в шишета с



Пищов в бутилка

напитки, в химикали, в МРЗ-та и на всякакви други изненадващи места. Разбира се, мозъчните тръстове отново „влизаха в играта“ на ключови места като класно по литература или математика, като за това получаваха само всеобща благодарност.

Сега в българското училище се получават няколко общества – на учителите и на учениците, временно обединени срещу общия враг – Министърството. Поводът за тази „война“ този път бяха оценките, но после ще се намери друго. И ще продължава така, докато проблемите в родното образование не бъдат окончателно решени..

**Георги Иванов**

## 101 усмивки

Питам радио Ереван:

- Какво си мисли куче в пустиня? След дълго мълчание радиото отговаря:

- Ако не видя скоро дърво, ще се напикая!!!

Пинавин и зебра влизат във фотоателие.

- Цветна снимка ли?

- Не, достатъчно е и черно-бяла.

Полицията разпитва костенурка обрана от два охлюва:

- Госпожо, кажете ни какво се случи.

- Не знам, не знам... Всичко стана толкова бързо...

- Вярно ли е, че петелът ти е много мързелив?

- Така е, за съжаление. Петелът на съседите кукурига, а моята само клати глава в знак на съгласие...

Жена се обръща към собственик на куче:

- Господине, махнете това куче от мене, вече усещам как ме ползват бълхи!

Собственикът:

- Рекси, ела тук, че жената има бълхи.

- Знаеш ли, измислили са нов сорт пчели – стривници. Едри като врабчета, зли...

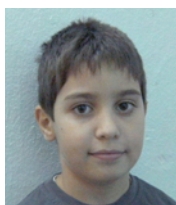
- А мед носят ли?

- Да, ходят да го крадат от бабите на пазара и го носят направо с бурканите.

## За деца от 1 до 101 години

## За праразликите между поколенията

Старите не търпят младите, децата не понасят възрастните, изобщо поколенията не се търпят!



Но не трябва да е така! Между хората от един род има много прилики - имат едни и същи роднини, приличат си един друг, едно семейство са... Но има и много разлики. Една от тях е разликата в опита - на възрастните и на по-младите.

Възрастните хора не могат да възприемат и запомнят много информация, забравили са още толкова... Затова често им се ядосваме. Аз имам прабаба, която е майка на баба ми и баба на майка ми. Често се караме. Ама защо? Тя казва едно, аз - друго. В повечето случаи е права. И естествено - старите имат много по-богат опит и често са добри съветници. Трябва да се вслушваме в съветите на по-опитните, за да не съжаляваме по-късно.

Една друга основна разлика между поколенията е това, че са живели в различни времена. Оттук като че ли започват различията във възприятията на нови и стари неща...

Старите хора на младини са се забавлявали, като играели навън и се събирали на седянки. За разлика от тях, днешните деца, включително и аз, смятаме за единствено забавление да си забием носа пред компютър. Сега вече има коли, с които се придвижваме по-бързо (120-150 км/ч), докато преди години едва ли някой си е представял, че може да пътува с такава скорост.

Разбира се, има още милиони разлики между хората живели по различно време, преживявали различни събития, работили по различен начин... Но сигурно точно в това се крие и ползата - хората от различните поколения да се допълват и живеят в разбирателство, с по-малко повторени грешки в общуването.

Стилиян Гаджев

## Който е приятел на всички, не е приятел на никого\*

Понякога само един човек ти е истински приятел. Помага ти, защото знае, че без него ще останеш сам, нещастен, без чуждата обич. А когато имаш много приятели, всеки казва да поискаш помощ и подкрепа от другия, и така, докато не трябва да се справяш сам.

Много по-трудно е, когато си се разделил с всичките си приятели, да откриеш един истински, защото всеки смята, че така лесно ще станеш враг и с него. Но ако обясниш ситуацията и „кандидат-приятелят“ те разбере, всичко ще се подреди.

Някои смятат, че е по-лесно да се забавляваш в компания, отколкото само с един човек. Но понякога става точно обратното - в компанията е скучно, а само с един събеседник ти е интересно.

Ако човек се „разкъса“ между много приятели, всеки ще страда от липса на внимание и накрая всички ще го напуснат. Затова, в някои случаи по-добре е да имаш дори само един най-добър приятел и да му се отдадеш изцяло. Въпреки че и тогава има риск да се скарате... Но щом приятелят ти знае, че се нуждаеш от него, трудно спорът ще завърши зле.

Марина Иванова

\*Думите са на Аристотел



Седемте рилски езера! Ще успеем ли да опазим тях и планината от мръсните попълзновения на съмнителни бизнесмени?

## Докоснах се до дивна красота

След напрегнатата минала учебна година, през която - мога да се похваля, постигнах целта си, като влязох в европейските езици, последва една необикновена почивка. Беше ми обещана от моите родители - за успеха, а мисля, че това е наистина добра награда за един вече осмъкласник.

И така, в прохладна августовска утрин потеглихме към едно от природните чудеса на България - седемте рилски езера. По наследство - още от пращане ми, поддържаме чудесно приятелство със семейството от село Маджаре, което е на десет километра от град Самоков, в полите на Рила планина. На път за Маджаре успях да видя още куп забележителности като Искърското дефиле, Панчаревското езеро и Софийското поле. Всичко ми беше интересно, защото го виждах за първи път. /До сега винаги съм ходил на море./

В Маджаре пристигнахме в ранния следобед. Бяхме посрещнати на високо ниво от нашите приятели, които много ми допаднаха и харесаха. Поприказ-

вахме, починахме си и на следващата сутрин тръгнахме към езерата. До някъде с колата, после продължихме три часа пеша. Изкачването беше много трудно, но като стигнахме езерата, наистина разбрах, че си е струвало. Това е дивно място с много красота, с чиста вода и чист въздух. Да видиш и почувстваш пречистващата сила на Бъбрека, Близнака, Окото, Съзата и останалите три езера е върховно изживяване! Останах малко разочарован, че някой е дръзнал да строи лифт и ски писти и по този начин да замърси, да наруши тази планинска чистота. Освен това по-едри батковци директно газеха с джиповете си екопътеките. Дано се намери някой да спре тази безумна лудост в Националния парк Рила...

Следващото дивно място, което посетихме беше Рилският манастир. Виждах го само по телевизията. Но вече на живо бях удивен от него, той е толкова огромен, колосален. Чудех се как са го построили с тогавашните сечива. А самият манастир е прелестен, целият изографи-

сан - с истински цветове и колорит, просто няма бяло петно. Впечатли ме огромната магерница (кухня) на манастира. Имах щастието да видя гроба на цар Борис Трети.

Минахме и през Благоевград. Той е хубав планински град. Видях и популярния Американски колеж.

Пълни с информация и нови впечатления, ние се прибрахме в село Маджаре за почивка. На тръгване на другия ден имаш щастието да се качим с лифт на Боровец. И тук дивна красота. За съжаление беше мъглено и не успях да видя връх Мусала, най-високият на Балканския полуостров.

След тридневните красиви преживявания се разделихме с нашите любезни домакини и поехме към морето, където продължихме летенето си...

След общо десетдневната почивка се прибрахме в Русе. Сега, като анализирам видяното, разбирам величината на Алековия завет "Опознай родината, за да я обикнеш". А колко много има още да виждам, а как го желая!

Велизар Ангелов



ЕДНА СТРАНИЦА ЗА ИЗЯВИТЕ НА МЛАДИТЕ ТВОРЦИ ОТ ОБЩИНСКИ ДЕТСКИ ЦЕНТЪР ЗА КУЛТУРА И ИЗКУСТВО-РУСЕ

## Пъстрата палитра на малките русенски художници

Рисунките на децата от Школата по изобразително изкуство отгавна са в каталозите и колекциите на детските галерии в Япония, Индия, Македония, Румъния. Младите русенски художници рисуват активно, постоянно участват в конкурси, пленери, биеналета.

И така повече от четири десетилетия. Ръководители на талантите през тези години са били Виолета Радкова, Мая Кубратова, Хрисанг Хрисангов, Маргарита Хрисангова, а от 3 години рисувател на децата е Агриан Хрисанов. Днес в школата — в отделните ѝ форми живопис, керамика и малка пластика, творят над 40 деца /в три групи, от 6 до 15 години/ от различни русенски училища.

Малките художници могат да се похвалят с десетки награди тази година. В международния ученически конкурс „Празник на дунавската култура“ в София

Агриан Димов и Елизабет Владимирова са на трето място. Наградата на ЕкоБулПак за рисунка получи Силвена Йорданова и Бетина Владимирова.

С рисунката си „Балет“ Линда Ангелова зае трето място на изложбата-конкурс „Хлапата и Чарли“ в София, спечели и трета награда от XIII национален пленер „Традиция, Екология, Творчество“ в Пловдив. Деница Рашкова взе златен медал и грамота от международния конкурс „Светът през погледа на децата“ в Египет. Рисунката, която е на космическа тема, е включена в алманах. На конкурса „Казанлъшка роза“ Ружа Сирманова е втора с творбата от рисуван коприна.

Много отличия завоюваха децата от школата през пролетта — в конкурса за рисунка „Моята библиотека“, в конкурса „Моят чист град“, от изложбата-конкурс „Под пъстрата дъга на Европа“ и други. Наградени са Илона Узунова, Калина Стоянова, Марио Куловски, Никола Бушнаков, Симона Пометкова, Деян Дудев, Веселин Ангелов, Мария Гетова, Мира Димитрова, Йоана Николова, Йоана Тодорова, Петър Петров, Анушка Артюнян, Никола Димчев, Деница Игнатова, Анабел Полова, Мария Ненчева, Катерина Колева, Габриела Кишева.



Деветгодишният Деян Дудев спечели първо място в националния конкурс за детска рисунка „Мисия спасител 2008“. Наградата му носи и право да участва в национален пленер и международен конкурс.



Пластиките на Габриела Кишева, с които тя зае второ място на III конкурс на пластичните изкуства „Дъга“ в румънския град Арад /снимката вляво/.

### 101 снимки

Продължава обявеният в началото на годината от Регионален исторически музей-Русе фотоконкурс на тема „Визуална история на Русе“ с подтеми „Животът на града“, „Главната улица“, „Звезди“ (персонажи), „Непознатият Русе“, „Гости на града“ и „Кадър на годината“. Фотографиите трябва да бъдат изкопирани на фотографска хартия, пълният размер на кадъра да бъде 18/24 см. Изисква се и наличен качествен файл, негатив или диапозитив на фотографиите. Снимките трябва да имат заглавие и кратка анотация.

Всеки участник в конкурса може да участва с до 10 фотографии. Авторите на класираните на първите три места фотографии ще получат награди. Всички фотографии, участвали в конкурса ще бъдат включени в архива на русенския музей, а всички снимки, изпратени за конкурса и допуснати за участие, ще бъдат подредени в изложба през януари 2009 г.

### 101 поклони



От 10 до 12 октомври Формацията за модерен балет „Мираж“ с ръководител Наталия Томова участва в Европейския шампионат по хип-хоп в град Календборг, Дания, който е по системата IDO. Над 2000 участници от 30 страни са премерили сили в различните категории. В категория Children от 89 участници Тереза Кръстева е 13-та, а Петя Владимирова — 55-та. При дуетите Петя и Тереза са 20-ти /от общо 60/. В категория от 12 до 15 години Айрин Сюлейман е заела 90-то място от 132 момчета, а при най-големите Росица Терзийска е 24-та от 112 състезатели.

### 101 възможности

Куклената студия с ръководител Росица Миновска-Деведжиева е една от най-новите форми към ОБДЦКИ. За участие в нея се набират момчета и момчета от 7 до 12 години. Репетициите са всеки петък от 17 часа в залата на ул. „Борисова“ 51, а записването може да стане на място, на тел. 84 57 34 или на e-mail: obdcki@abv.bg.

## Децата творци откриха сезон 2008-2009

На 4 октомври ОБДЦКИ откри творчески сезон 2008-2009 с редица културни изяви на своите възпитаници. Пред Доходното здание беше организиран пленер на детски рисунки, а в празничния концерт се включиха таланти от танцовите и певческите състави на центъра. Преди всяко изпълнение водещите Ралица Константинова

и Любомир Кънев представяха всяка от 22-те безплатни форми на обучение към ОБДЦКИ. Специален гост на русенските таланти бе известната българска поп певица Нели Рangelова, която направи незабравимо шоу. Своеобразен неин кавалер и партньор на сцената бе малкият танцьор от „Мираж“ Hukuma.



### 101 таланта

Студио „Театър“ започна първите репетиции на 15-та постановка от създаване си — пиесата „Докосни ме“ от Анна Петрова. Под режисурата на своя ръководител Любомир Кънев русенските ученици актьори изграждат един съвременен младежки спектакъл, с който ще участват на фестивали идната година и ще показват пред широката публика в нашия град.

От новия творчески сезон децата от детската театрална работилница на Ралица Константинова подготвят спектакъла „Болното трамвайче“ от Андрей Вая. Мотото на българската пиеса е свободният дух, а най-голямото желание на болното трамвайче е да влезе в коловозите на бързия влак, за да стане значимо, разказаха участници в работилничката. Заниманията им са в ОБДЦКИ в събота от 10 часа.